
[2019-57-RE](#)

CAUSA 2019-57-RE

(Pons Puy c/ Govern d'Andorra)

Número de registre 327-2019. Recurs d'empara

Sentència del 9 de desembre del 2019

BOPA núm. 108, del 18 de desembre del 2019

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 17 de juliol del 2019, per la representació processal de la Sra. Laura Pons Puy, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 27 de juny del 2019, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com també dels principis de seguretat jurídica i d'interdicció de l'arbitrarietat, reconeguts a l'article 3.2 d'aquest mateix text, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que revoqui la sentència impugnada i que anul·li la resolució del Govern número 231137/2018 del 28 de febrer del 2018. Així mateix, demana que condemni el Govern al pagament de les costes processals en les dues instàncies judicials anteriors i en aquesta instància constitucional, incloent els honoraris d'advocat i de procurador;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'acte del Tribunal Constitucional del 17 d'octubre del 2019, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2019-57-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, l'11 de novembre del 2019, pel Ministeri Fiscal;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, l'11 de novembre del 2019, pel Govern;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per les parts i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Josep-D. Guàrdia Canela;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 23 de març del 2017, mitjançant ordenança penal, la Batllia va condemnar la Sra. Laura Pons Puy com a responsable d'un delictes menor de conducció de vehicle automòbil amb un grau d'alcoholèmia superior a 0,8 g/l a la pena d'1 mes d'arrest nocturn condicional.

1.2. Per tal com la Sra. Laura Pons Puy era agent penitenciària, amb motiu d'aquesta condemna es va incoar un expedient disciplinari contra ella i, el 16 de novembre del 2017, el Govern va considerar-la responsable de la comissió d'una falta molt greu i va acordar sancionar-la amb una suspensió de les seves funcions per un període de 10 dies, decisió que l'agent penitenciària va acatar.

1.3. Paral·lelament a la incoació de l'expedient disciplinari, d'acord amb l'article 35 de la Llei 3/2007, del 22 de març, del Cos Penitenciari, el director del Departament d'Institucions Penitenciàries va convocar el comitè mèdic per tal que determinés l'abast d'una possible addicció d'aquesta agent, així com els seus efectes en el seu lloc de treball.

1.4. El 17 de juliol del 2017, el comitè mèdic va concloure que la Sra. Laura Pons Puy no era apta per exercir les funcions pròpies del seu lloc de treball; informe complementat, el 31 d'agost del 2017, a petició del ministre d'Afers Socials, Justícia i Interior, mitjançant el qual s'indicava que aquesta agent només era apta per realitzar tasques administratives i/o comptables amb baixa o mitjana càrrega mental.

1.5. Arran d'aquest informe, el 28 de novembre del 2017, el ministre esmentat reformava la situació laboral de la Sra. Laura Pons Puy i l'adscribia a l'Administració General en el lloc de treball d'administrativa del Departament de Policia, afectat al Departament d'Immigració. Decisió confirmada en alçada pel Govern, el 28 de febrer del 2018.

1.6. Esgotada la via administrativa, la Sra. Laura Pons Puy va presentar una demanda jurisdiccional davant la Batllia contra aquesta decisió, i, el 30 d'octubre del 2018, la Secció de Contenciós-Administratiu 2 de la Batllia va dictar una sentència que estimava aquesta demanda, declarava que la decisió impugnada del Govern no era ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa i declarava el dret de la demandant a retornar al seu lloc de treball ocupat com a agent del Cos Penitenciari amb la recuperació dels imports deixats de percebre.

1.7. El Govern va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió de la primera instància, i, el 27 de juny del 2019, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què estimava el recurs d'apel·lació i anul·lava la sentència de la Batllia, declarant que la resolució del Govern era ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

1.8. El 17 de juliol del 2019, la representació processal de la Sra. Laura Pons Puy va interposar un recurs d'empara contra la sentència del 27 de juny del 2019, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com també dels principis de seguretat jurídica i d'interdicció de l'arbitrarietat, reconeguts a l'article 3.2 d'aquest mateix text.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació jurídica de la recurrent

- En primer lloc, la recurrent considera que la comunicació del director del Departament d'Institucions Penitenciàries mitjançant la qual acordava que havia de ser sotmesa a una revisió mèdica estava completament mancada de motivació, ja que no exposava el motiu, ni el fet sobrevingut, ni el tipus d'addicció al qual es referia. Després d'exposar la jurisprudència del Tribunal Constitucional, així com diversa jurisprudència dels tribunals espanyols, conclou que aquesta mancança li ha vulnerat tant els seus drets a la defensa, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, com els principis de seguretat jurídica i d'interdicció de l'arbitrarietat, reconeguts a l'article 3.2 de la mateixa norma.

- En segon lloc, al·lega l'existència d'una incongruència entre l'objecte de la comunicació anteriorment esmentada i l'objecte pel qual finalment el comitè mèdic la va reconèixer.

Segons el seu parer, l'objecte de la comunicació era determinar l'abast de la seva possible addició i la repercussió que aquesta podria tenir en el seu lloc de treball, en canvi l'informe mèdic va exposar que el motiu del seu reconeixement derivava de la seva sensibilitat i que la seva finalitat era la d'adaptar les seves limitacions i el seu estat de salut, tant físic com psíquic, al seu lloc de treball.

Conclou que aquesta manca de coherència demostra l'arbitrarietat de la decisió del comitè mèdic, el qual sense cap tipus de prova mèdica o tècnica i únicament emprant uns informes mèdics antics, pretenia excusar un canvi de lloc de treball ja premeditat o decidit.

- En tercer lloc, al·lega també la manca de motivació i l'arbitrarietat de l'informe mèdic esmentat, ja que no s'exposaven ni les proves mèdiques realitzades, ni la valoració efectuada, ni els motius pels quals s'arribava a la conclusió presentada. Retreu que la revisió va durar pocs minuts i que la decisió es va fonamentar finalment en uns informes mèdics antics, de més de 10 anys, ometent, primer, un informe del 2017, en què s'establia que ja no patia la malaltia en qüestió i, segon, la realitat de la treballadora, manifestada pels seus companys i superiors, en què s'establia que durant els 14 anys de servei no s'havia destacat cap incident remarcable en relació amb la seva tasca.

- En quart lloc, considera que la decisió de la Sala Administrativa tampoc dona resposta als greuges que s'acaben d'exposar; ans al contrari, segons el seu parer, es reconeix la incongruència entre l'objecte de la petició del director i el del comitè mèdic, però fonamenta l'estimació del recurs d'apel·lació del Govern en el fet que la valoració mèdica s'ha fet de manera independent tot i que no correspongui a la realitat de l'exercici de la seva professió.

En aquest sentit, nega haver manifestat trobar-se en el marc d'un procediment disciplinari en què s'estaria examinant la qualitat de la seva feina, allò que al·lega és que la decisió del comitè mèdic que la considera no apta per exercir les funcions que ha vingut exercint des de fa temps, no és ajustada a dret, perquè no està motivada.

Conclou, per tant, que la Sala Administrativa ha incorregut en incongruència *extra petita* i *infra petita*, ja que entre la *petita* d'aquesta part i la decisió d'instància no es produeix la necessària coherència.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que revoqui la sentència impugnada i que anul·li la resolució del Govern número 231137/2018 del 28 de febrer del 2018. Així mateix, demana que condemni el Govern al pagament de les costes processals en les dues instàncies judicials anteriors i en aquesta instància constitucional, incloent els honoraris d'advocat i de procurador.

2.2. Argumentació de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Administrativa considera que en aquest cas s'ha d'aplicar l'article 35 de la Llei 3/2007, del 22 de març, del Cos Penitenciari, concretament el seu apartat 2 que disposa:

"2. Els membres del Cos Penitenciari han d'estar en les condicions físiques i psíquiques adequades per ocupar llurs llocs de treball. La revisió psicotècnica i/o mèdica dels membres del Cos s'efectua sempre que hi hagi símptomes o indicis suficients per creure que al funcionari afectat li ha sobrevingut algun problema físic o psíquic que pot afectar negativament el seu treball, o que el pot fer no apte per a la feina, o bé que pugui posar en perill la seva integritat física o la d'altri.

Davant la detecció d'algun d'aquests problemes, el director del Cos Penitenciari pot acordar que el membre afectat se sotmeti a una revisió psicotècnica i/o mèdica per determinar l'abast del seu problema i la repercussió que té o pot tenir en el seu lloc de treball. El director ha de comunicar per escrit la seva decisió motivada a la persona interessada i al ministre titular d'interior.

La revisió psicotècnica i/o mèdica l'efectua en tot cas un comitè mèdic compost per un metge forense i pels metges especialistes i/o professionals tècnics que siguin necessaris, designats pel ministre titular d'interior; el seu funcionament s'ha de determinar reglamentàriament.

El comitè mèdic, després de la consulta prèvia al metge que tracta la persona interessada, emet el dictamen corresponent, que indica o suggereix eventualment el termini de suspensió temporal o el nou lloc de treball. D'acord amb aquest dictamen, el ministre titular d'interior pot acordar:

- a) El seguiment del tractament o de les prescripcions mèdiques que en el dictamen s'indiquin per al compliment degut de les funcions durant un temps determinat, susceptible de renovacions.*
- b) La suspensió temporal del membre concernit del lloc de treball que ocupa si el tractament no se segueix degudament o les prescripcions mèdiques no es respecten.*
- c) L'adaptació del membre del Cos concernit a un nou lloc de treball que pugui desenvolupar correctament, amb l'adaptació corresponent de l'estructura salarial al nou lloc de treball."*

- La Sala Administrativa avala, en primer lloc, l'aplicació del procediment establert en aquest article.

- En segon lloc, exposa les conclusions dels informes diversos que consten en les actuacions, així com les opinions efectuades per altres membres del Departament d'Institucions Penitenciàries que no contradiuen la conclusió del comitè mèdic.

- La Sala Administrativa precisa que en aquest cas no s'examina la qualitat de la feina de la recurrent, sinó el risc que, eventualment, pot presentar pel fet que el seu lloc de treball implica la tinença d'armes de foc i conclou que han de prevaler les opinions independents del comitè mèdic.

- Per acabar, la Sala Administrativa destaca que la recurrent conserva el manteniment del mateix règim de jubilació, així com de les retribucions fixes que rebia a la declaració de reforma, a excepció

del complement específic a què es refereix la Llei de la funció pública.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal recorda que la revisió de la decisió administrativa i del seu procediment no és la funció del Tribunal Constitucional, la qual s'ha de circumscriure a una possible vulneració del dret a la jurisdicció comesa per l'òrgan judicial.

- Pel que fa a la manca de resposta en relació amb la manca de motivació de la resolució i del procediment administratiu, el Ministeri Fiscal destaca que la Sala Administrativa fa una motivació extensa en relació amb la integralitat del procediment administratiu, tant sobre la decisió del director del Departament d'Institucions Penitenciàries, com sobre la resolució del comitè mèdic, com també sobre la decisió del Govern, així com sobre l'anàlisi de les opinions dels altres treballadors del Centre Penitenciari.

- De manera concreta, sobre la manca de motivació de la carta del director, destaca que aquesta es fonamenta en l'article 35 de la Llei 3/2007 i en el fet que la recurrent va ser condemnada mitjançant ordenança penal per un delictes de conducció sota els efectes de l'alcohol i, per tant, la recurrent tenia perfecte coneixement dels fets que van motivar la decisió de sotmetre-la a un examen mèdic; decisió que aquesta va acceptar lliurement sense impugnar-la.

- Pel que fa a la pretesa manca de valoració de la resolució del comitè mèdic, el fonament de dret tercer de la sentència de la Sala Administrativa exposa els elements fàctics i tècnics que permeten arribar a la conclusió que el manteniment de la recurrent en les seves funcions al Centre Penitenciari podia suposar un risc per a ella mateixa i per a tercers, fet que el Govern no podia obviar per garantir el Servei Públic, i per aquests motius la resolució no es pot qualificar d'arbitrària, ni d'irraonable, ni d'il·lògica.

- El Ministeri Fiscal afegeix que la resolució impugnada ha respost globalment a les peticions de la recurrent en el sentit d'explicitar les raons per les quals va estimar el recurs d'apel·lació del Govern i va confirmar la seva resolució, de tal manera que la recurrent coneix els motius que han dut a aquesta decisió.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara per la manca de vulneració dels drets fonamentals al·legats.

2.4. Argumentació del Govern

- Sobre la manca de motivació de la comunicació del director del Departament d'Institucions Penitenciàries, el Govern destaca que ni la primera instància, ni la segona, van considerar que aquesta comunicació no fos ajustada a dret, ja que es fonamentava en les disposicions contingudes a l'article 35 de la Llei 3/2007, del 22 de març, del Cos Penitenciari.

- Afegeix que la resolució mitjançant la qual es va convocar el comitè mèdic detalla amb força precisió els fets que fonamenten el procediment de revisió mèdica i relaciona els preceptes legals que l'ordenen i l'estructuren i que la recurrent va comparèixer davant aquest comitè amb coneixement de la causa que l'havia impulsat.

- Per consegüent, davant d'un indicati raonable, que a més no era un fet aïllat, es va emprar el mecanisme legal escaient (article 35 de la Llei 3/2007) per determinar l'abast del problema i les seves conseqüències en el lloc de treball. El Govern destaca que aquest primer acte es basava en indicis i no en cap convicció.

- Pel que fa a la manca de congruència entre l'objecte de la petició i l'objecte de l'informe del comitè mèdic, el Govern la nega, destacant que no es pot pretendre que el comitè en qüestió utilitzés els mateixos termes, ja que és un organisme altament qualificat que va emetre fins a tres informes després d'examinar tota la documentació mèdica de la interessada, havent entrevistat la seva metge tractant (autoritzada per la recurrent) i havent-la valorat personalment. Destaca, a més, que el director del Departament d'Institucions Penitenciàries només coneixia uns fets i no la patologia de l'agent, ni les seves conseqüències.

- Sobre la seva motivació, destaca la qualificació concreta dels components del comitè mèdic relacionada directament amb les funcions encomanades en aquest cas, així com el contingut dels seus informes, la motivació dels quals no pot ser considerada ni escassa ni genèrica, destacant que el diagnòstic final d'una patologia crònica i incurable va ser presa per unanimitat, fet que no va quedar desvirtuat per l'informe de part aportat per la recurrent mateixa. També destaca tota la informació a la qual aquest comitè va tenir accés i que va ser degudament examinada.

- Pel que fa a l'al·legació relativa a la inexistència d'incidències en la seva carrera professional, confirmada pels seus companys, el Govern recorda que aquestes declaracions van ser expressades en el marc del procediment disciplinari i que no van ser ratificades en seu judicial, per tal com la Batllia les va considerar improcedents en el marc d'aquesta causa, ja que no es discutia la seva professionalitat, sinó la seva situació mèdica. I allò que no es pot obviar són els fets que van motivar la instrucció d'aquest expedient, ni les valoracions mèdiques del comitè, com tampoc les seves conclusions que indiquen el risc que podria existir per a terceres persones que es trobessin sota l'autoritat de la recurrent.

- Destaca que l'Administració ha de vetllar pel degut i correcte funcionament d'un servei altament sensible com és el del Centre Penitenciari i que en compliment de les seves funcions legalment encomanades, els agents penitenciaris disposen d'armes i de mitjans de defensa reglamentaris i poden veure's abocats a intervenir en situacions en què pugui existir un risc per a la seva vida i integritat física i per a les de terceres persones.

- Recordant la jurisprudència constitucional sobre la funció del Tribunal Constitucional, considera que la Sala Administrativa va analitzar degudament els fets, les al·legacions efectuades per ambdues parts i va donar una resposta motivada, raonable i lògica, sense que es pugui pretendre la vulneració de cap dels drets al·legats.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que desestimi íntegrament les peticions deduïdes per la recurrent.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. De conformitat amb la nova redacció de l'article 86 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, aquest recurs d'empara s'interposa directament contra la resolució judicial ferma constituïda per la sentència de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia del 27 de juny

del 2019, que va estimar el recurs d'apel·lació del Govern formulat contra la sentència del Tribunal de Batlles del 30 d'octubre del 2018. Aquesta sentència havia anul·lat una resolució del Govern que afectava a la condició funcional de la recurrent. L'estimació del recurs d'apel·lació, per tant, va determinar que la resolució administrativa recuperés la seva plena validesa i eficàcia.

3.2. De l'anterior realitat es desprenen dues conclusions significatives pel que fa a la funció d'aquest Tribunal Constitucional. En primer terme, que l'existència de dues sentències de contingut oposat no el converteix en un grau judicial més –en aquest cas una tercera instància- ni en l'òrgan competent per discernir quin dels dos Tribunals ha actuat de manera més conforme a la llei –com si d'un tribunal de cassació es tractés-, ni en el mecanisme per dirimir la discòrdia entre dues resolucions contradictòries. El Tribunal Constitucional s'ha de mantenir estrictament en la seva competència per jutjar si s'ha produït, o no, una infracció constitucional i, més concretament –tractant-se d'un recurs d'empara-, si s'ha produït alguna vulneració dels drets fonamentals de la persona o de les llibertats públiques. En segon terme, que el judici de constitucionalitat ha de projectar-se directament i immediatament sobre la sentència respecte de la qual s'interposa el recurs d'empara i només indirectament i de forma mediata sobre les actuacions administratives i el procés judicial en el marc del qual s'hagi produït la lesió constitucional invocada.

3.3. La part recurrent tant en la manifestació segona de l'escrit de recurs d'empara, com en el conjunt del de conclusions, fonamenta aquest en els drets a la jurisdicció i a la defensa en els seus vessants concrets dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut (article 10 de la Constitució) i al·lega també els principis de seguretat jurídica i d'interdicció de l'arbitrarietat (article 3.2 de la mateixa norma). I, en l'apartat de "*Fonaments jurídics*" i al llarg de tot l'escrit de conclusions, centra la seva impugnació en la resolució administrativa, sense pràcticament fer referència a la sentència de la Sala Administrativa, imputant-li arbitrarietat, manca de suficient motivació i infracció del procés degut i del dret a la defensa. De manera expressa es refereix a la manca de motivació de la decisió del director del Departament d'Institucions Penitenciàries de sotmetre a la interessada a una revisió mèdica; a la incongruència entre l'objecte d'aquesta decisió –una possible addicció- i l'objecte del reconeixement mèdic –aptitud per al seu lloc de treball-; i a l'arbitrarietat i a la manca de motivació de l'informe de valoració del comitè mèdic. És només al final del seu escrit que la part recurrent imputa a la sentència de la Sala Administrativa una infracció del procés degut i una manca de motivació que, al seu entendre, constitueixen una incongruència omissiva.

3.4. La concreció dels motius en què es basa el recurs d'empara ja dona a entendre a bastament que allò que pretén la reclamant és un nou judici de legalitat més que la denúncia d'inaplicació del cànon de constitucionalitat. Totes les qüestions que planteja giren a l'entorn de la interpretació de l'article 35.3 de la Llei 3/2007, del 22 de març, del Cos Penitenciari i a la legislació administrativa general sobre la necessitat de motivació dels actes administratius que donen lloc a un procediment i de tots aquells altres actes, de tràmit o definitius, que afecten als drets dels administrats. I com ha proclamat amb reiteració aquest Tribunal, la selecció, la interpretació, el discerniment i l'aplicació de la legislació ordinària són competència de la jurisdicció ordinària. I al Tribunal Constitucional li correspon específicament l'enjudiciament de si, en efectuar aquestes operacions, els tribunals de la jurisdicció ordinària han infringit algun dret fonamental de la persona o de les seves llibertats i, singularment, el dret a la jurisdicció de l'article 10 de la Constitució, que té per objecte essencial i específic les relacions del ciutadà amb el poder judicial o, com es diu en altres ordenaments constitucionals, la tutela judicial efectiva. Finalment, pel que fa a aquest extrem, cal també insistir en el fet que els principis proclamats a l'article 3.2 de la Constitució, ultra el seu alt valor en ells mateixos i com a elements interpretatius de tot el text constitucional, no constitueixen drets fonamentals de la persona ni llibertats públiques que puguin donar lloc directament a un recurs

d'empara.

3.5. Les al·legacions de la recurrent relatives a la suposada incongruència omissiva de la sentència de la Sala Administrativa, objecte directe del recurs i a la qual es retreu el desconeixement dels drets a la jurisdicció, a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut que constitucionalment correspondrien a la part recurrent, exigeixen un major deteniment. A aquest efecte, cal tenir present: *i)* que la sentència es dicta en un procediment de recurs d'apel·lació; *ii)* que el Tribunal *ad quem* ha tingut ben present, ni que sigui per desestimar-la i substituir-la per la seva pròpia, l'argumentació del Tribunal *a quo*; *iii)* que la congruència no implica que un tribunal hagi de respondre a tots i a cadascun dels punts o de les qüestions plantejades per les parts, sinó que ha de donar complida resposta a les pretensions deduïdes per aquelles i ho pot fer d'una manera individualitzada o substanciada; i, *iv)* que tota sentència que finalment desestima una demanda –com succeeix en aquest cas- no pot suposar, en principi i tècnicament, incongruència omissiva, sens perjudici que eventualment pugui ser titllada d'insuficientment motivada. Tots aquests elements constitueixen pressupòsits i ens duen a l'anàlisi del procés i de la sentència recorreguda.

3.6. La recurrent ha pogut exercitar el seu dret fonamental a la jurisdicció. Va presentar la demanda jurisdiccional corresponent i va tenir un procés degut en primera instància, -que evidentment no ha estat objecte de cap impugnació per la seva part- acabat amb sentència plenament estimatòria de la seva demanda. Això no obstant, el recurs d'apel·lació interposat per l'Administració i tramitat també sense cap objecció, va ser estimat pel Tribunal de més alta jerarquia que va desestimar la pretensió inicial de la recurrent i va declarar ajustada a dret la resolució administrativa impugnada. El dret a la jurisdicció ha estat, per tant, atès, encara que la petició adreçada a la jurisdicció hagi estat rebutjada. El Tribunal ha efectuat una anàlisi del dret *-iuris-* i l'ha declarat *-dictio-* tot i que no concordi amb la petició efectuada per la part.

3.7. D'altra banda, la decisió en seu de jurisdicció ordinària es troba correctament fonamentada en Dret. La sentència distingeix entre el procediment disciplinari derivat d'una ordenança penal, el resultat de la qual va ser acatat per la interessada, i el procediment previst a l'article 35 de la Llei 3/2007. Considera que la decisió del director, va ser ajustada a dret i suficientment motivada pel fet que deriva de l'ordenança penal dictada en el seu moment. Entén que el comitè mèdic no es va desviar de la funció que li va ser encomanada i que els seus tres informes han de ser objecte d'una valoració especial. I conclou que les opinions dels diversos testimonis no poden prevaler davant de la rotunditat dels informes pericials mèdics. La decisió judicial està, doncs, correctament fonamentada en Dret, no conté cap incongruència omissiva rellevant i, en cap cas, pot considerar-se ni arbitrària, ni absurda, ni il·lògica, especialment si tenim en compte el lloc de treball abans exercit per la recurrent i el fet que se li hagi atribuït un nou lloc d'activitat funcional. Per consegüent, és procedent mantenir l'aplicació al cas de la doctrina expressada per aquest Tribunal, entre moltes d'altres, en la sentència del 19 de desembre del 2018, recaiguda en la causa 2018-35-RE.

3.8. En aquesta causa, vistes les circumstàncies especials del cas no procedeix efectuar cap pronunciament en matèria de costes.

DECISIÓ:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

1. Desestimar el recurs d'empara 2019-57-RE interposat per la representació processal de la Sra. Laura Pons Puy contra la sentència del 27 de juny del 2019, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

2. Declarar que no s'ha vulnerat el dret fonamental de la recurrent, establert a l'article 10 de la Constitució, en els seus vessants concrets dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret i a un procés degut.

3. Declarar que no procedeix efectuar cap pronunciament en matèria de costes.

4. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal de la Sra. Laura Pons Puy, al Govern, a la presidenta de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 9 de desembre del 2019.

Dominique Rousseau
President

Josep-D. Guàrdia Canela
Vicepresident

Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrada

Joan Manel Abril Campoy
Magistrat